

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. D. P., správcu konkurznej podstaty úpadkyne TAZ, a.s., v likvidácii**, so sídlom v Trnave, Coburgova č. 84, IČO: 36 227 803, zastúpeného JUDr. Soňou Pohovejovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Záhradnícka č. 37, proti žalovanému **V. F.**, bývajúcemu v T., za účasti vedľajšieho účastníka na žalovaného strane Mgr. Ing. P. K., správcu konkurznej podstaty úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, IČO: 00 009 199, so sídlom v Trnave, zastúpeného Mgr. Mgr. Pavlom Sojkom, PhD., advokátom, so sídlom v Dubnici nad Váhom, Námestie Matice Slovenskej č. 1713/8, **o zaplatenie 257,18 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 37 C 46/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. januára 2013, sp. zn. 11 Co 374/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na žalovaného strane trovy dovolacieho konania v sume 35,27 € na účet jeho právneho zástupcu Mgr. Mgr. Pavla Sojku, PhD. do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 15. augusta 2011, č. k. 37 C 46/2011-158 zamietol žalobu voči žalovanému, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 257,18 € s poplatkom z omeškania vo výške 1 promile denne zo sumy 257,18 € od 21. februára 2011 do zaplatenia spolu s náhradou trov konania, ako nájomného za byt obývaný žalovaným (ďalej tiež len „byt“), ktorý žalobca zaradil do súpisu majetku podstaty ním spravovanej úpadkyne (TAZ,

a.s., v likvidácii); žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal z ustanovení § 123, § 451, § 488, § 489, § 494, § 671 ods. 1, § 696 ods. 2 a § 697 Občianskeho zákonníka, § 120 ods. 1, § 153 ods. 1 O.s.p., § 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. Dospel k záveru, že žalobe nebolo možné vyhovieť, ak žalobca nepreukázal svoju vecnú (tzv. aktívnu) legitimáciu na vymáhanie žalovanej sumy (predstavujúcej dlžné úhrady za plnenia poskytované suživaním bytu za obdobie od 1. januára 2008 do 31. decembra 2008), keďže účtovať a následne vymáhať nezaplatené platby nájomného má právo iba vlastník bytu (prípadne jeho správca alebo osoba, na ktorú takéto oprávnenie prešlo z iného dôvodu), žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že bol v predmetnom období vlastníkom bytu, resp. inou oprávnenou osobou, a že tak mohol vykonávať práva týkajúce sa bytu, medzi ktoré patrí aj právo na nájomné. Uviedol, že predmetný byt bol spísaný do súpisu majetku podstaty úpadkyne, ktorej správcom je žalobca, zároveň bol spísaný i do súpisu majetku úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii (ďalej tiež len „TAZ, š.p. v likvidácii“), ktorého správcom konkurznej podstaty je Mgr. Ing. P. K.. Za základ svojho rozhodnutia mal predovšetkým zistenie, že Okresný súd Trnava rozsudkom z 26. marca 2008, č. k. 44 Cbi 6/2007-653, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 23. septembra 2008, sp. zn. 21 CoKr 4/2008, zamietol návrh žalobcu na vylúčenie predmetného bytu z konkurznej podstaty úpadcu TAZ, š.p. v likvidácii (ďalej tiež „excindačná žaloba“); žalobcove dovolanie a jeho ústavná sťažnosť boli odmietnuté. V uvedenom konaní sa súd zaoberal ako predbežnou otázkou vlastníctva k predmetnému bytu, dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal právo vylučujúce zapísanie majetku do súpisu. Konštatoval, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že bol v rozhodnom období vlastníkom predmetného bytu, resp. inou osobou oprávnenou nakladať (disponovať) s týmto bytom a vykonávať práva týkajúce sa takéhoto bytu, medzi ktoré nepochybne patrí aj právo na nájomné. Podľa názoru súdu prvého stupňa, po preskúmaní predložených dôkazov, žalobca nebol aktívne legitimovaný ani na podanie návrhu (žaloby) na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré malo vzniknúť zaplatením úhrad a služieb spojených s nájmom bytu na účet Mgr. Ing. P. K. (správcu úpadcu spoločnosti Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze), ktorý inkasované platby za mesiac november 2008 (zaplatené 5. decembra 2008 vo výške 3 615,- Sk) a za mesiac december 2008 (zaplatené 5. januára 2009 vo výške 120,00 €) zaslal dňa 27. februára 2009 v balíku platieb viacerých nájomníkov v sume 104 000,- €. Žalovaný sa nemohol obohatiť, ak platby riadne zaplatil.

Žalobca sa prípadného obohatenia mohol domáhať voči inému subjektu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave rozsudkom z 9. januára 2013, sp. zn. 11 Co 374/2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p.; žalovanému nepriznal náhradu trov konania a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na žalovaného strane náhradu trov odvolacieho konania 57,98 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám jeho advokáta. V odôvodnení skonštatoval, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa uviedol, že súhlasí s právnym názorom odvolateľa ohľadne aplikovania zásady priority v prípade kolízie zápisov identického majetku do viacerých konkurzných podstát tak, ako to uvádza aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29 Cdo 249/2008, nakoľko v čase zapísania majetku do súpisu oboch konkurzných podstát zákon č. 328/1991 Zb. resp. zák. č. 7/2005 Z. z. tento duplicitný zápis nezakazoval tak, ako je to upravené v súčasnosti v zmysle ustanovení § 78 ods. 9 zák. č. 7/2005 Z. z. Odvolateľ uvedený právny názor nesprávne aplikuje, pretože v súčasnosti už bolo rozsudkom Okresného súdu Trnava, č. k. 44 Cbi 6/2007-653 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 CoKr 4/2008 právoplatne rozhodnuté o nedostatku vlastníckeho práva úpadcu k dotknutému majetku, čím zásada priority stratila opodstatnenie. Pokiaľ v rámci speňažovania podstaty správca takúto vec predá, nemôže sa tretia osoba úspešne domáhať určenia vlastníckeho práva, prípadne vydania vecí, lebo v zmysle § 132 Občianskeho zákonníka, takéto nadobudnutie má právne účinky prevodu vlastníctva aj proti pôvodnému vlastníkovi (II. ÚS 263/2009). Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že predmetný byt je predmetom konkurzného konania vyhláseného na majetok úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava, IČO: 00 009 199 a iba správca uvedeného úpadcu (nie žalobca) je oprávnený disponovať s uvedenou nehnuteľnosťou. Na základe uvedeného domnienka o vlastníctve svedčiaca osobe zapísanej na liste vlastníctva v rozhodnom čase považuje v zmysle § 70 a nasl. zákona č. 162/1995 Z. z. za vyvrátenú uvádzanými rozsudkami o zamietnutí vylúčenia nehnuteľnosti zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu. Žalobca nebol (a ani nie je) vlastníkom predmetného bytu, z tohto dôvodu nemôže byť aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Ak za tejto situácie súd prvého stupňa žalobu

zamietol, rozhodol vecne správne. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním. Navrhol rozsudok prvostupňového a odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že a/ v konaní došlo k vade v zmysle § 237 f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom mal zapríčiniť odvolací súd rozhodovaním o odvolaní žalobcu na neverejnom zasadnutí, čím žalobcovi znemožnil predniesť návrhy a predložiť dôkazy, ktoré mu neboli známe v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, a to najmä rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2012, sp. zn. 3 Obo 36/2011 a z 31. augusta 2012, sp. zn. 3 Obo 17/2012. Právny názor vyjadrený v uvedených rozhodnutiach má význam aj v tejto veci. Súdom oboch stupňov vyčítal, že vec nesprávne právne posúdili, pokiaľ založili svoje rozhodnutia na spochybnení jeho aktívnej vecnej legitímácie. Poukázal na skutočnosť, že iné všeobecné súdy, ktoré rozhodovali o obdobných žalobách (cca 800 žalobách o zaplatenie nájomného alebo služieb a energií) nepopreli jeho aktívnu legitímáciu a vyhovelí jeho žalobám. Ďalej namietal, že súdy nevykonali navrhnuté dôkazy na pojednávaní, t. j. neúplne zistili skutkový stav veci ohľadom rozhodujúcich skutočností. Dovolateľ, opierajúci sa o svoju právnu argumentáciu, uviedol, že bol vlastníkom predmetných nehnuteľností do 29. marca 2009, po tomto období došlo bez právneho titulu k zmene vlastníctva na neznámu spoločnosť.

Žalovaný k dovolaniu žalobcu poznamenal, že platby nájomného, ktoré poukázal boli v poriadku, súdy žalobu zamietli. Vedľajší účastník na strane žalovaného sa stotožnil s rozsudkami oboch stupňov súdov, rozviedol dôvody neprípustnosti dovolania žalobcu a navrhol, aby toto dovolací súd odmietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania, ktoré vyčíslil v sume 70,54 € za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci a písomné vyjadrenie k dovolaniu, 1 úkon 21,58 € + 7,81 € režijný paušál + 20 % DPH).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal

najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia – v prípadoch stanovených zákonom – z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstáť z aspektu opodstatnenosti v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom zmysle zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených spochybnil (opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu) správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

Mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone (z tzv. dovolacieho dôvodu). Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Žalobcom napadnutý rozsudok nevykazuje znaky ani jedného z vyššie uvedených rozsudkov, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa prvej vety § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné proti rozsudkom vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Podľa poslednej vety citovaného ustanovenia na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde. V prípadoch, na ktoré dopadá § 238 ods. 5 O.s.p. je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (257,18 € < 3 x 317,- € v zmysle § 1 písm. a/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 408/2010 Z. z.). Na danú vec sa preto vzťahuje aj ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., ktoré prípustnosť dovolania vylučuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z tohto dôvodu dospel k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalobcu procesne neprípustné.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

K jednotlivým dovolacím dôvodom treba uviesť, že (pokiaľ sú splnené ďalšie procesné predpoklady – najmä čo do včasnosti podania dovolania a jeho podania oprávnenou osobou) existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje

ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. Existencia tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) na rozdiel od toho nezakladá prípustnosť dovolania, je však relevantný dovolací dôvod, ktorý v prípade jeho opodstatneného uplatnenia vedie k zrušeniu dovolaním napadnutého rozhodnutia. Na existenciu procesných vád konania tejto povahy (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) musí dovolací súd vziať vždy zreteľ – či už bolo na ne v dovolaní poukázané alebo nie (viď § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.). V prípade nesprávneho právneho posúdenia veci (ktoré je v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tretím dovolacím dôvodom), je situácia iná. Samo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá prípustnosť dovolania a na tento dovolací dôvod sa ani nevzťahuje § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. Dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý (§ 242 ods. 1 veta prvá O.s.p.), pričom (ako už bolo uvedené vyššie) je viazaný tým, ako účastník konania vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod. Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti dovolania má v prípade dovolania, v ktorom bol uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., osobitný význam práve úplné, vecne správne a efektívne vymedzenie dovolacieho dôvodu. Pri tomto dovolacom dôvode totiž dovolací súd preskúmava správnosť právneho posúdenia veci nižšími súdmi len z aspektov uvedených a dostatočne vysvetlených v dovolaní; nad rámec toho, čo dovolateľ uplatnil v dovolaní ako nesprávnosť právneho posúdenia, nie je dovolací súd oprávnený ani povinný skúmať.

Dovolateľ zastúpený kvalifikovaným zástupcom v dovolaní výslovne uplatnil dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (súdom vyčíta, že ich konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení). K argumentom, ktoré uvádza dovolateľ na podporu vyššie uvedených dovolacích dôvodov, dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 a iné). Z uvedeného plynie, že na dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby boli prípadne opodstatnené) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

Inak je tomu, pokiaľ ide o odvolací dôvod uplatnený v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dovolací súd vzhľadom na § 242 ods. 1 O.s.p. ďalej (ex officio) skúmal, či procesná prípustnosť dovolania nevyplýva z § 237 O.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Existencia väd v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Podľa názoru dovolateľa mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že odvolací súd konal a rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania, čím mu znemožnil realizáciu jeho procesných práv, najmä práva zúčastniť sa na pojednávaní, označiť a predložiť dôkazy (najmä rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2012, sp. zn. 3 Obo 36/2011 a z 31. augusta 2012, sp. zn. 3 Obo 17/2012), vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (v znení zákona, ktorý bol platný a účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu), na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa §214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V danom prípade odvolací súd pri vydávaní potvrdzujúceho rozsudku nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (považujúc zistenie skutkového stavu veci súdom prvého stupňa pre rozhodnutie za postačujúce), v tomto prípade súd prvého stupňa vec prejednal na pojednávaní 15. augusta 2011, v danom prípade nejde ani o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, z hľadiska charakteru sporu - zaplata nia nájomného za užívanie bytu, nemožno konštatovať, že nariadenie pojednávania odvolacím súdom si vyžaduje verejný záujem. Len existencia väčšieho počtu obdobných sporov (podľa dovolateľa cca 400) s cieľom ich jednotného právneho riešenia v ničom nezdôvodňuje požiadavku verejného záujmu, ide skôr o otázku hospodárnosti konania– prejednanja vecí v spoločnom konaní v zmysle § 112 O.s.p., ktorú mohol ovplyvniť už sám žalobca pri podávaní žalôb, alebo o nej mohol rozhodnúť niektorý z konajúcich prvostupňových súdov. Vzhľadom na uvedené nie je možné prisvedčiť dovolateľovi, že konanie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. z dôvodu nenariadenia pojednávania odvolacím súdom.

Za dôvodné nemožno považovať ani ďalšie námietky dovolateľa (týkajúce sa nevyhovenia jeho návrhu na vykonanie dokazovania, nesprávneho alebo neúplného zistenia skutkového stavu veci). V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru uverejnenú R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000. Treba zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý

proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nevykoná navrhnuté dokazovanie (§ 120 O.s.p.) alebo nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov (§ 132 O.s.p.); jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993). Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Je totiž vecou právnej úvahy súd, nie však účastníka konania, či a prípadne aký dôkaz súd vykoná (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Nevykonanie dôkazov súdom nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení a prípadne nevykonali relevantné na vec sa vzťahujúce dôkazy, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľom tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama osebe ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi napríklad, pokiaľ ide o otázky aktívnej vecnej legitímácie v spore, vlastnícke právo a ďalšie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide

vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu smerujúce voči výrokom rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. a ani vo vzťahu k týmto výrokom nevyšla najavo procesná vada vedúca k zmätočnosti v zmysle § 237 O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky žalovanému žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.). Vedľajší účastník na strane žalovaného podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania a tieto aj vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorý mu poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 3. apríla 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 21,58 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (režijný paušál) vo výške jednej stotiny výpočtového základu, t. j. 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a 20 % DPH vo výške 5,88 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 35,27 €. Súd v súlade s ustálenou judikatúrou z hľadiska účelnosti nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokáta za úkon právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia v dovolacom konaní, nakoľko advokát zastupoval vedľajšieho účastníka už pred súdmi nižších stupňov v predmetnej veci a bol náležite oboznámený so sporom.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. mája 2014

JUDr. Oľga T r n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková